

Og bakom synger kapitalen

MUNCH
Per Maning

Bjarne Melgaard sier i et gladintervju i Dagbladet mandag 22. juni at vi som er imot hans prosjekt «a house to die in», er smålige. «En type norsk smålighet som ligger i bunnen», sier han og bryr seg ikke om at han har provosert naboene med planene om et hus til å dø i

DØDSHUS: Melgaards prosjekt «A house to die in».

skogen, som ligger noen få meter fra Munch-atelieret.

Man må tillate seg å spørre hvem og hva er det du tar hensyn til. Her lukter det penger, sa trollet til Selvaag som eier tomta. Et hus å tjene penger på.

Uansett, de fleste av oss her på Ekely mener det er viktig at Munchs verden, hvor han bodde og utførte sitt arbeid, forblir fredet til evig tid.

Uansett hvor store tanker en nålevende billedkunstner måtte ha om seg selv, så burde man forstå og respektere at skogen (Kikkuttomta) var et skogsområde et steinkast fra atelieret hvor Edvard Munch vandret og hadde plasser og stubber i skogen hvor han satt og malte, skisserte eller bare satt å glante og lyttet på det rike fuglelivet. Dette var, og er, en skog å leve i. Og ingen

må gjøre den bokstavelig talt om til en død skog.

Kom gjerne hit. Bjarne, og føl deg velkommen til å vandre fritt rundt i det som er igjen av Munchs verden. Kanskje det vil inspirere og til og med berike ditt følelsesliv. Det er ufølsomhet av stort internasjonalt format av en billedkunstner å bare tenke tanken om nok en gang å rasere og skalpere Munchs verden. Huset som Munch levde og døde i, ble som du vet revet av Oslo kommune i 1960. La oss heller gå sammen om å gjenskape «Et hus å bygge opp igjen».

Så får vi alle etter hvert finne oss et sted å dø i fred et eller annet sted i verden. Det er nok av plasser. Et sted kan være på selveste Snøhetta.

Per Maning,
Oslo
per@maning.no